

Det er Strafferetsplejeudvalgets opfattelse, at der bør kunne ske bortvisning i de tilfælde, hvor betingelserne for varetægtsfængsling er opfyldt.

Udvalget har ikke fundet grundlag for, at der skal være et lempeligere mistankekrav ved bortvisning i forhold til varetægtsfængsling. Udvalget har derfor fundet, at der ved bortvisning bør stilles krav om begrundet mistanke om, at personen har begået et strafbart forhold. Det må bero på et konkret skøn i den enkelte sag, om mistankekravet er opfyldt.

Der henvises til betænkningens side 89-90.

4.3.1.3. *Indikationskravet* indebærer, at der skal foreligge omstændigheder, der kan begrunde, at et straffeprocessuelt indgreb foretages. Det vil sige et krav om behovet for indgrebet. Med hensyn til varetægtsfængsling er der tale om fængslingsgrunde. Efter retsplejelovens § 762, stk. 1, er det således en betingelse for varetægtsfængsling, at der er bestemte grunde til at antage, at der foreligger én af de tre almindelige fængslingsgrunde: flugtfare (stk. 1, nr. 1), gentagelsesfare (stk. 1, nr. 2) eller fare for bevisødelæggelse (stk. 1, nr. 3).

Under særlige betingelser kan der efter reglerne i retsplejelovens § 762, stk. 2, desuden ske varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen.

Strafferetsplejeudvalget har fundet, at flugtfare ikke er relevant i forbindelse med bortvisning. Desuden har udvalget fundet, at der heller ikke er grundlag for en bortvisningsgrund, der bygger på fare for bevisødelæggelse.

For så vidt angår gentagelsesfare har udvalget fundet, at dette bør være den centrale bortvisningsgrund, således at bortvisning bør kunne ske, hvor der er bestemte grund til at antage, at personen ved sin forbliven i hjemmet vil begå en ny lovovertrædelse.

Udvalget har fundet, at indikationskravet ved gentagelsesfare i det væsentlige stemmer med praksis efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, og udvalget har fundet, at indikationskravet kan udformes efter samme kriterium.

Det er endvidere udvalgets opfattelse, at bortvisning bør ske af hensyn til beskyttelse af forurettede, og ikke med henvisning til det generelle hensyn til retshåndhævelsen eller retsfølelsen. Udvalget har derfor fundet, at der ikke bør være en regel om bortvisning med udgangspunkt i retshåndhævelsen.

Der henvises til betænkningens side 90-93.

4.3.1.4. Der gælder for alle straffeprocessuelle tvangsindgreb en *proportionalitetsgrundsætning*, hvorefter et indgreb ikke må foretages, hvis det formål, der tilsigtes opnået ved indgrebet, kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger, eller hvis

den ulempe, indgrebet medfører for den, som indgrebet er rettet mod, ikke står i rimeligt forhold til indgrebets betydning for efterforskningen, til sagens betydning eller den retsfølge, der kan ventes, hvis sigtede findes skyldig.

Efter Strafferetsplejeudvalgets opfattelse må bortvisning som et indgreb i den personlige frihed på samme måde som de straffeprocessuelle tvangsindgreb være underkastet den almindelige proportionalitetsgrundsætning. Udvalget har derfor foreslået, at der fastsættes en udtrykkelig lovbestemmelse i forbindelse med regler om bortvisning.

Udvalget har fundet, at proportionalitetskravet er et meget vigtigt led i betingelserne for bortvisning, og at der vil blive tale om en helhedsvurdering af, hvorvidt bortvisning i det konkrete tilfælde er et rimeligt indgreb.

I denne vurdering skal indgå hensynet til både den krænkede og den krænkende part samt karakteren af krænkelsen. Det er udvalgets opfattelse, at bortvisning vil være et større indgreb, når bortvisningen vedrører en husstand med børn. På den anden side må hensynet til beskyttelse af børnene indgå ved vurderingen af bortvisningens nødvendighed.

Det følger af den foreslåede proportionalitetsregel, at jo grovere den krænkende parts adfærd har været, jo mere nærliggende er bortvisning. Det følger ligeledes af reglen, at jo større forstyrrelse, bortvisningen vil indebære for den, der søges bortvist, jo mere tvingende må behovet for bortvisning i det konkrete tilfælde være.

Der henvises til betænkningens side 93-94.

4.3.1.5. Strafferetsplejeudvalget har overvejet, om der skal være mulighed for *bortvisning, uden at der foreligger allerede begået kriminalitet*.

Indgreb i den personlige frihed efter betingelser, der ikke indebærer et krav om allerede begået kriminalitet, kendes efter gældende dansk ret med hensyn til visse politiforanstaltninger og tvangsindlæggelse efter psykiatriloven.

Det er Strafferetsplejeudvalgets opfattelse, at der kan være et reelt behov for bortvisning også i tilfælde, hvor der ikke foreligger aktuel kriminalitet. Udvalget har imidlertid også fundet, at der er grund til varsomhed med hensyn til, hvor langt man skal gå i dette indgreb i den personlige frihed, når det alene er baseret på forudsigelser om fremtidig kriminalitet.

Et flertal af udvalgets medlemmer har fundet, at der bør være en bestemmelse om bortvisning uden aktuel kriminalitet. Flertallet har anført, at ud fra en praktisk betragtning må behovet for bortvisning på grundlag af en ren fareantagelse formentlig være begrænset til til-